

RADU VANCU

Regele Piticuț

Ilustrații de

IRINA DOBRESU

CARTIER codobele

A FOST ODATĂ o țară frumoasă și mănoasă, sub care răutatea clocotea cu flăcări mici și neîncetate.

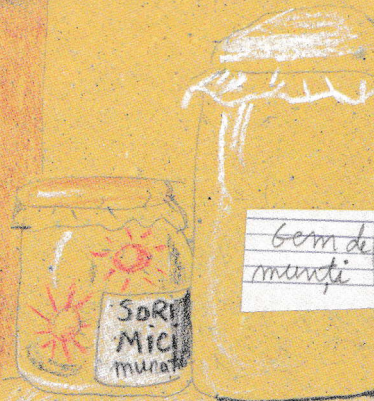
Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Avea țara asta grâne galbene și înalte, copaci roditori și înalți, case colorate și înalte, munți prietenoși și, firește, înalți; dar toate scădeau pe zi ce trecea, fiindcă răutatea fierbea țara la foc mic, toate se muiau și se blegeau și se amestecau unele cu altele – încât țara începea să semene tot mai mult cu fasolea scăzută, sau cu spanacul fiert, sau cu salata de vinete.

Când prințul acelei țări s-a născut, țara arăta ca piureul de mazăre. Așa a arătat în toată copilăria lui. Acasă, prințul îl auzea pe tatăl său plângându-se, în zilele când era obosit, și întrebându-se ce s-a ales de toată frumusețea țării lui. Prințul l-a întrebat pe tatăl

lui ce era frumusețea, pe care el n-o văzuse niciodată. Regele i-a răspuns că mama lui era frumoasă; dar mama prințului murise la naștere, așa că prințul l-a întrebat dacă frumusețea mai trăiește după ce cineva frumos moare. Regele s-a supărat și a strigat către prinț să-și mănânce friptura cea frumoasă din farfurie. Prințul a plecat capul în farfurie. Friptura cea frumoasă arăta ca piureul de mazăre.

Toată copilăria prințului a arătat ca piureul de mazăre. Când s-a făcut mai mărișor, copilăria a început să și miroasă – ca un piureu de mazăre stricat. Prințul întreba din când în când despre frumusețe, dar cu voce scăzută; se pare că, atunci când întrebi despre frumusețe într-o țară urâtă, toată lumea se enervează. Într-o zi, un grăjdar bătrân i-a răspuns că tot ce fusese cândva frumos e acum sleit în terciul de mazăre. Și că numai

cineva cât semințele de mazăre ar putea să mai vadă lucrurile acelea frumoase. Ar trebui să fii un piticuț, i-a spus grăjdarul răsând, cu un răs trist și acru ca piureul de mazăre stricat.

— Vreau să fiu un piticuț, tată! Din tot sufletul vreau să fiu piticuț! a strigat atunci prințul, alergând prin sala tronului.

— Taci odată cu prostiile tale! a răbufnit regele. Nu există piticuți, și nu există nici suflet! Și nici frumusețe nu va mai exista vreodată! Să-ți intre bine în cap!

Prințul n-a mai avut voie să vorbească despre suflet sau despre piticuți, dar asta nu însemna că nu-și dorea la fel de tare să fie un piticuț. Era de-acum ieșit bine din copilărie, trebuia să se pregătească pentru războaie, urma să ajungă curând rege, dar prințul, în timp ce exersa lovituri de sabie și de buzdugan, știa că nu-și dorea

nimic altceva decât să ajungă
cândva piticuț. Să se plimbe,
mic ca semințele de mazăre,
prin adâncul lucrurilor și să vadă
frumusețea ascunsă acolo.

Răutatea fierbea mai departe
sub lume, și au venit războaiele.
Regele a murit, iar prințul a
trebuit să-i ia locul. S-a dovedit
un rege curajos și priceput, mai

